

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561471920/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

over Grøften, Drengene vare tæt ved, han udstødte et Skrig; *Maria* stod i Haven, han søgte hen til hende, *Niels* og de Andre stode alt paa Grøften.

«Hvad er der nu i Veien!» sagde hun. «Kan Du ikke lege med dem! vil Du nu strax være ordentlig!»

Hun gik ind. Kammeraterne loe ham ud, og han maatte høre paa det.

En Dag sad han eensom paa Marken og fandt paa ved Gjørdetorne at sammenhæfte Blomster og Blade, saa at de dannede menneskelige Skikkelser. Et lille Skrappeblad var Damens struttende Skjørt, lange, røde Blomster dannede Armene, en vild Rose var Ansigtet; Mændene derimod havde Been og Arme af Fugleribber; Veibredbladet var deres grønne Jakke. Det saae virkelig ud af noget! Han stillede dem op rundt om en Trærød og betragtede derpaa sit delige Selskab.

Midt under denne Leg blev han afbrudt af den kloge Kone fra Qværndrup, hun, hans Seerske og Læge, kom for at plukke Bukkeblade og skære Angelikerød. Hun saae paa Dukkerne.

«Ih, hvad er det, Du der har gjort?» spurgte hun, «Der er jo Menneske-Spegelser! Men en Sjæl har Du dog ikke kunnet give dem! Hvad vil Du nu svare dem paa Dommens Dag, naar de anklage Dig, fordi de kun blev Legemer?» Hun rystede med Hovedet og forlod ham; men hendes Ord: «De vil kræve en Sjæl af Dig!» vare trængte dybt ind i hans Phantasie.

Jo mere han saae paa sine Dukker, des ængsteligere blev han; rive dem itu, vovede han ikke, da rykkede han en Græstørv op, gravede et Hul, lagde dem alle derned og Græstørven ovenpaa. Nu vare de begravede. Men hele Natten drømte han derom, og han syntes, at de smaa Blomster-Mænd og Koner kom til hans Seng, hoppede op paa den og sagde: Du skal give os en Sjæl. Hans Drøm forekom ham en Virkelighed, men til Ingen turde han fortælle den. Næste Dag gik han hen til det Sted, hvor Græstørven laae, løftede den op; Blomsterne vare visnede og sammenkrumpe, han tog dem op, bredte dem ud, saa godt det lod sig gjøre, lagde dem paa et stort Skrappeblad, læste et *Fader* vor derover og satte dem ud paa Bækken, hvor da det grønne Dødsskib seilede afsted, saa kunde de jo ikke komme tilbage og skrække ham.